

IV

Мари му се усмихна мило. Младият палеонтолог не беше свикнал на такива ласки и още повече се стъписа.

- Вие танцувате много добре, въпреки че ми казахте обратното – заговори го дъщерята на Симон Бланк.

- Случайност – Светослав не знаеше какво да каже и как да се държи. Идеше му да и' рече: "Остави ме на мира с твоите кокетства", но не му стигаше смелост. И сякаш при нея му беше много приятно.

- Просто случайност – продължи той, - научил съм се от гледане.

- Значи не сте посещавали курсовете?

- Посещавал съм други курсове. За това нямах време, пък и желание не се намираше у мен.

- Сигурно сте ходили на тренировки по стрелба – пошегува се Мари.

- Да, наистина. Откъде се сетихте?

- Хрумна ми изведнъж. А кой университет завършихте?

- Софийския, защо?

- Питам. А сте дошли толкова далеч.

- Тук си намерих работа.

- Нима там нямаше работа?

- Имаше, но мен ме привличаше друго.

- Навярно стрелбата в джунглата? – отново се пошегува красивата дъщеря на Бланк, но всъщност чувстваше, че никак не и' е до шегата. Разговорът, който водеше с този симпатичен младеж, беше не само формален и безинтересен, но с него не можеше да научи нищо повече за Светослав. А той и' харесваше все повече.

- Ни най-малко – отвърна на нейния въпрос палеонтологът. – Приключенията обичам, но чак до такава степен – не.

- Но все пак, да си оставите родното място.

- Разбира се, аз ще се върна.

- Навярно ви чака някой? – тук Мари уцели, макар че не беше тренирала стрелба. И то, за съжаление – в слабото място на Светослав.

- Никой не ме чака! – отвърна тъжно, почти отчаяно, той – Майка ми и баща ми са загинали, а друг близък нямам. Роднини, цяла армия, но не са ми близки.

- Ако пожелаете, аз бих могла да ви стана близка – хитрите очи на Мари светнаха. Светослав се смая отново и то много повече, отколкото в началото. Това беше вече дързост от страна на девойката.

- Много трудно ще ви бъде – съвзе се Светослав. – Да бъдеш близък на един човек, който рядко се завръща у дома си, е трудно и тежко за сърцето.

- Аз ще идвам с вас!

Този път той я погледна с радост.

- А Мосю Бланк дали ще се съгласи?

- Разбира се. Той ви харесва. Колко неща ми е разказвал за вас.

Светослав беше за пръв път, може би, в живота си толкова щастлив. Той вече имаше сърце, близко на своето и нямаше да бъде сам.